

חוות דעת ועמדת התנועה למשילות ודמוקרטיה בנושא סמכויותיהם של שר המשפטים ושל היועץ המשפטי לממשלה במינוי פרקליט מדינה זמני

1. רקע:

ביום 16.12.19 מסיים פרקליט המדינה הנוכחי, עו"ד שי ניצן את תפקידו. אולם, חרף העובדה כי מועד זה מתקרב, עד לשעה זו לא מונה לו מחליף.

2. דרך המלך למינוי פרקליט מדינה

א. דרך המלך למינוי פרקליט מדינה קבועה בהוראות סעיף 23 לחוק שירות המדינה (מינויים) תשי"ט-1959 (להלן: "חוק המינויים") המונה רשימה של משרות שהמינוי אליהם יתבצע בהחלטת הממשלה מס' 1585 שתוקנה מאוחר יותר בהחלטה 2077. המתווה שנקבע בהחלטות אלה הינו של וועדת איתור בת 5 חברים:

1. היועץ המשפטי לממשלה - יו"ר
2. נציב שירות המדינה
3. מנכ"ל משרד המשפטים
4. עו"ד מקרב הציבור בעל מומחיות בתחום דיני העונשין והמשפט הציבורי, שימנה היועץ המשפטי לממשלה, בהתייעצות עם נציב שירות המדינה ועם המנהל הכללי של משרד המשפטים.
5. איש אקדמיה הבקיא בתחומי דיני העונשין והמשפט הציבורי שייבחר בידי הדיקנים של הפקולטות למשפטים במוסדות להשכלה גבוהה שהוכרו או שקיבלו היתר לפי סעיפים 9 או 21א לחוק המועצה להשכלה גבוהה, התשי"ח 1958.

ב. בהתאם להחלטה נדרש רוב של 4 חברים בוועדה לצורך מינוי פרקליט מדינה.

ג. יצויין כי בהחלטה המקורית נקבע חבר שישי בוועדה, שופט בדימוס שימנה נשיא בית המשפט העליון, אולם בשנת 2007 בעקבות המלצת וועדת השירות של נציבות שירות המדינה, בוטל תפקיד החבר השישי.

ד. עוד יצויין כי גם כאשר ניתנת המלצתה של וועדת איתור, שהוקמה על פי החלטת ממשלה וכוללת בתוכה מגוון רחב של אנשי מקצוע ומנהל, יש לתת להמלצתה משקל כבד, אולם אין הגורם הממנה, במקרה זה השר, "פטור מהפעלת שיקול

דעת עצמאי, כמי שהסמכות מצויה בידי¹ ונתון לו שיקול דעת רחב, לרבות שיקול הדעת לדחות את המלצותיה של וועדת האיתור.

3. קיום הליכי וועדות איתור בתקופת בחירות

א. למרות התקרבות מועד סיום הכהונה של פרקליט המדינה שי ניצן, לא החלה וועדת איתור בעבודתה, וזאת עקב התנגדותו של היועץ המשפטי לממשלה. יצויין כי הנחיית היועץ המשפטי לממשלה 1.1501 העוסקת במינויים בתקופת בחירות מסתמכת על פסקי הדין שניתנו בבית המשפט העליון, בנושא המינויים.

ב. יודגש, כי על פי אותם פסקי דין, לא הייתה מניעה מקיום הליכי וועדת האיתור, בייחוד לאור ייחודיותה של וועדת האיתור, שבראשה, באופן חריג, עומד היועץ המשפטי לממשלה, והדרג הפוליטי אינו ממנה באופן ישיר איש מבין חבריה. וכפי שהדבר נאמר במפורש בהנחיית היועץ המשפטי לממשלה:

אין לומר כי קיימת מניעה מוחלטת לקיים מינויים גם בתקופת בחירות, אף אם הם בכירים באופיים – השאלה היא שאלה של שיקול-דעת. (בג"ץ 02/10134 ח"כ אושעיה נ' ראש-הממשלה, פ"ד נז(2) 49, 53 (2003))

ג. במקרה המוזכר בהנחיה - בעניין עתירתו של ח"כ הושעיה, היה מדובר במינוי של מנהל בכיר ברשות השידור, על הרגישות הידועה למינויים בכירים בתקשורת בתקופת מערכת בחירות, ובכל זאת פסק בית המשפט, שאין לעכב את הליכי המינוי, למרות שראש הממשלה דאז, אריאל שרון, מינה חלק משמעותי מחברי וועדת המכרזים.

ד. אשר על כן, אם היה רצון של היועץ המשפטי לממשלה להרחיק ככל הניתן את ההשפעה הפוליטית על מינוי פרקליט המדינה, לצמצם אותה ולתוחמה ככל הניתן, כפי שכתב בחוות הדעת מטעם, **היה על היועץ המשפטי לממשלה דווקא להתעקש על הקמתה של וועדת האיתור בשל הנסיבות החריגות, ובוודאי לא למנוע את הקמתה.**

ה. יצויין, כי בהתאם להחלטת הממשלה, ההשפעה הפוליטית של השר על וועדת האיתור למינוי פרקליט המדינה מתמצה בסמכותו למינוי מנכ"ל המשרד כמשרת אמון. מנכ"ל המשרד הוא חבר אחד מבין חמישה חברים בוועדה, והוועדה יכולה

¹ בג"ץ 8134/11 משה אשר נ' שר האוצר (ניתן בתאריך 29.1.2012) פסקה 22 בדברי המשנה לנשיאה א' ריבלין.

לקבל את החלטתה גם בניגוד מוחלט לעמדתו אם ארבעת החברים האחרים מסכימים.

ו. הנה כי כן, דווקא הרצון לצמצם את ההשפעה הפוליטית על מינוי הקבוע של פרקליט המדינה, בצירוף הצורך להגיע להחלטה מאוזנת שתחזק את אמון הציבור בהליכי המינוי, הוביל את ממשלת ישראל לקבוע את הרכב הוועדה כפי שקבעה.

ז. בנסיבות אלה, לא היה כל מקום להימנעותו של היועץ המשפטי לממשלה מכינוס וועדת האיתור בהתאם להחלטת הממשלה, למרות, ואולי דווקא בגלל, תקופת הבחירות.

ח. הדבר מעורר תמיהה, במיוחד לאור ניסיונו הנוכחי של היועץ המשפטי לממשלה ליטול לעצמו את מלוא הסמכות לקבוע מי יהיה פרקליט המדינה הזמני, ולהכתיב את זהותו באופן בלבדי. פעולה זו מנוגדת הן להוראות החוק והן לתכליתו ולתכלית החלטת הממשלה שהקימה גוף מאוזן, שקוף וציבורי, כוועדת איתור, בה היועץ המשפטי מחזיק בקול אחד מתוך חמישה.

4. החשיבות במינוי פרקליט מדינה זמני

א. לא יכול להיות חולק על כך, שתפקיד פרקליט המדינה הינו חיוני ביותר למערכת המשפט בפרט, ולשירות הציבורי בכלל. במסגרת תפקיד זה כעניין שבשגרה, נדרש פרקליט המדינה להכריע בגורלם המשפטי של אזרחי מדינת ישראל. משכך נמצא, כי לא ניתן לדמיין מצב שבו "כסא" פרקליט המדינה יישאר מיותרם אף לא יום אחד. יפים לעניין זה האמור בבג"ץ 1004/15:

"במקרים בהם קיים צורך ממשי באיזוש משרה שלא ניתן להותירה מיותרת, העובדה שמדובר בתקופת בחירות אינה צריכה להביא למצב בו הרשות הנוגעת בדבר לא תתפקד. בעבר עמדתי על כך שקיימים מקרים בהם ההחלטה שלא למנות אדם למשרה בתקופת בחירות באופן שהמשרה תיוותר בלתי מאוישת, במיוחד כשמדובר במשרה שלנושאה תפקידים סטטוטוריים, תהיה בלתי סבירה." בג"ץ 1004/15 התנועה למשילות ודמוקרטיה נ' השר לבטחון פנים (פורסם בנבו, 1.4.2015)

ב. יפים לעניין זה גם הדברים שנאמרו בעניין מינוי ממלאי מקום למספר נושאי משרה בכירים שתפקידם לא אויש בתקופת הבחירות:

"עשוי להיות משקל גם לשאלה עד כמה חסרונו של בעל תפקיד יוצר האטה בלתי סבירה בשירות הניתן לציבור. כשהחלטה כיצד לאייש משרה לתקופה קצרה נעשית משיקולים ראויים – לא נמהר להתערב בהחלטות כאלה. לרשויות יש מרחב שיקול דעת בעניין, והחלטות שונות עשויות להיות כמתחם הסבירות.... הותרת משרת ראש הרשות בלתי

מאוישת הייתה בגדר פגיעה בציבור, וצריך היה גם בתקופת בחירות למצוא פתרון אחר".
בג"ץ 258/13 עו"ד דן חי נ' ועדת החריגים לקציבת כהונת משרה בכירים (פורסם בנבו,
20.3.2013)

- ג. מן הפסיקה שהובאה, עולה כי על אף שמדובר בתקופת בחירות, לא ניתן לקבל מצב שבו תפקדים בכירים בשירות הציבור יישארו מיותמים. בית המשפט העליון הכיר בצורך לפעול לאיוש משרות אלה, וקבע במפורש שכאשר ההחלטה כיצד לאייש משרה לתקופה קצרה נעשית משיקולים ראויים, לא ימהר בית המשפט העליון להתערב בהחלטה. הדבר רלוונטי במיוחד כאשר חוות דעתו של היועץ המשפטי לממשלה משרטטת את מתחם שיקול הדעת הנתון לשר המשפטים במינוי, כמתחם צר במיוחד, אשר על פי הפרסומים השונים בעניין כולל בתוכו אפשרות אחת בלבד.
- ד. כמובן, ששרטוט מתחם צר שכזה, מנוגד באופן חזיתי לפסיקת בית המשפט העליון בעניין, ואינו סביר כשלעצמו, מלבד הפגמים המנהליים שבשרטוט שכזה מצד אדם הנוגע בדבר.

5. מינוי זמני ללא וועדת איתור

א. סעיף 23א לחוק המינויים קובע כי:

- א. בסעיף זה, "נושא משרה" – מי שנתמנה לפי סעיפים 12 או 23, או עובד מדינה שנתונה לו סמכות על פי חוק, שעליו להפעילה בעצמו.
- ב. נתפנתה משרתו של נושא משרה או נבצר ממנו להשתמש בסמכותו או למלא את תפקידו, רשאי השר שעם משרדו נמנית המשרה (בסעיף זה – השר), בהתייעצות עם נציב השירות, להטיל על עובד מדינה אחר למלא את התפקיד, לתקופה שלא תעלה על שלושה חודשים.
- ג. השר רשאי, לאחר התייעצות עם נציב השירות, להאריך את התקופה האמורה בסעיף קטן (ב) בתקופות נוספות, ובלבד שסך כל תקופת הטלת התפקיד באופן זמני לא תעלה על שישה חודשים; ואולם רשאי השר, בהסכמת נציב השירות והיועץ המשפטי לממשלה, להודיע לממשלה על הארכת תקופת הטלת התפקיד באופן זמני מעבר לשישה חודשים כאמור, בהתקיים נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת, וכל עוד מתקיימות נסיבות מיוחדות כאמור".

- ב. מסעיף זה לחוק המינויים עולה במפורש, כי הסמכות למנות ממלא מקום מקרב עובדי המדינה, נתונה בידיו של השר שעם משרדו נמנית המשרה, בהתייעצות עם נציב שירות המדינה. ככל שיש צורך בכך. כמו כן, רשאי השר רלוונטי להאריך את משכה של תקופה זו, עד לשלושה חודשים נוספים, ככל שיש אכן צורך בכך.

ג. יצוין, כי התפקיד היחיד שהחוק מעניק ליועץ המשפטי לממשלה בעניין מינויים זמניים, הוא הצורך בהסכמתו, יחד עם הסכמת נציב שירות המדינה להארכת מינוי זמני שכזה לתקופה העולה על 6 חודשים.

6. החובה להפעיל שיקול דעת באופן עצמאי

א. כאמור, לשון חוק המינויים ברורה עד מאוד, וקביעה כי הסמכות שניתנה לשר באופן מפורש כפופה להסכמתו של היועץ המשפטי לממשלה, במיוחד כאשר החוק טרח לפרט מקרה ספציפי בו נדרשת ההסכמה, אינה עולה בקנה אחד עם החוק.

ב. למותר לציין שהפסיקה והוראות הדין המנהלי אוסרות על מתן הוראות לרשות מוסמכת, וכפי שנקבע בבג"ץ 70/50 מיכלין נ' שר הבריאות פ"ד ד 319 (1950):

"אם חוק מעניק כוח ידוע למוסד או לרשות מיוחדת ומוסר לו את הסמכות להשתמש בכוח זה לפי שיקול דעתו, הרי על המוסד או על הפקיד ולפעול בהתאם לזה, ועל כל פנים אינו מחוייב להישמע להוראותיו של מישהו אחר, כי הרי החוק מוסר לו – ולא לאחרים – את הכוח לפעול לפי שיקול הדעת. להיפך, יש אסמכתא לדעה כי, אם פקיד כזה יפעל על פי הוראות השר במקום לפעול לפי שיוול דעתו הוא, תהא פעולתו בטלה"

ג. יפים לעניין זה דבריה של כב' השופטת דפנה ברק ארז בספרה, משפט מנהלי א, עמ' 168:

"לעתים נעשים נסיונות להשפיע על החלטותיה של הרשות המוסמכת גם מצד גורמים בכירים במערכת המינהלית והפוליטית, שאינם ממונים עליה במישרין. במצב דברים זה, ההצדקה להגנה על הרשות המוסמכת היא החזקה ביותר משום שלחצים חיצוניים על קבלת החלטות מינהליות ממילא אינם לגיטימיים."

ד. לענייננו, ומאחר ופרקליט המדינה מחזיק בסמכויות סטטוטוריות, עצם מתן ההוראות על ידי היועץ המשפטי לממשלה והניסיון למעורבות פסולה במינוי, עלול לייצר אי וודאות משפטית, שכן יכולה לעלות הטענה שמינויו פסול בהתאם להלכה האוסרת מתן הוראות לרשות מוסמכת.

ה. די באמור לעיל בכדי שהיועץ המשפטי לממשלה יימנע ממתן הוראות או הצבת דרישות ללא בסיס חוקי בעניין המינוי, גם ללא ניגוד העניינים האישי והמוסדי בו הוא נתון בעודו עושה זאת.

7. סמכותו של היועץ המשפטי לממשלה בעניין זה

א. בקליפת האגוז, נציין כי בחוות דעת של היועץ המשפטי לממשלה בנושא זה, נכתב כי:

”קיימת חובה משפטית לכונן מנגנון חלופי... ולכל הפחות, נדרש כי המועמד שיישקל למינוי התפקיד יהיה מקרב עובדי הפרקליטות בכירים ביותר... וכי טרם הפעלת סמכות המינוי, יקיים שר המשפטים היועצות ביועץ המשפטי לממשלה..

ב. עוד נכתב בחוות הדעת כי בהיעדר המנגנון החלופי, שלשיטת היועץ המשפטי לממשלה מדובר במנגנון הכולל החלטה חד צדדית ובלעדית שלו, אישית, תקום מניעה משפטית.

ג. כסימוכין לחוות דעתו, הביא היועץ המשפטי לממשלה שורה של פסקי דין בדבר החשיבות של מינויים לתפקידים בכירים בשירות הציבורי.

ד. ואולם, אף לא אחד מהמקרים אותם הביא היועץ המשפטי לממשלה, עסק בעניין הדומה למקרה דנן. זאת משום, שבמקרים אלו דובר על מינויים קבועים, זאת לעומת, עניינו העוסק במינוי זמני לפרק זמן של שלושה חודשים או לכל היותר שישה חודשים, בהתאם לאמור בחוק המינויים.

ה. כהסבר לקושי זה, טוען היועץ המשפטי לממשלה כי תפקיד פרקליט המדינה הינו תפקיד רגיש במיוחד, ולכן ממילא דורש הוא מנגנון מינוי מיוחד. אולם, קשה להבין מה המקור החוקי לקביעה זו, ומניין סבור היועץ המשפטי לממשלה כי הוא יכול להפקיע סמכות שניתנה בחוק מפורש לשר, ולקחתה לידיו שלו.

ו. כמו כן, לא ברור מדוע היועץ המשפטי לממשלה סבור כי מינוי זה יכול להימשך תקופה ארוכה (כנכתב בחוות דעתו), וזאת בשעה שחוק המינויים מגדיר במפורש את משך הזמן הקצר שינתן למינוי. ככל שהמדובר הוא בתקופה ארוכה יותר, אזי הארכת משך התקופה דורשת ממילא את הסכמתו של היועץ המשפטי לממשלה.

ז. אף לא מובן, מדוע סבור היועץ המשפטי לממשלה, כי לצורך אמון הציבור יש למנוע משר המשפטים מלמנות ממלא מקום, ויש צורך שהיועץ עצמו יהיה אמון על הליך המינוי. והרי נראה שהפך הגמור הוא הנכון, זאת מהטעם, ששר המשפטים הינו נבחר ציבור שפועל בהתאם לסמכותו החוקית הקבועה בחוק יסוד: הממשלה ובחוק המינויים. לעומתו, היועץ המשפטי לממשלה פועל במקרה דנן, בחריגה מסמכותו החוקית וללא כל בסיס, דבר שהשפעתו על אמון הציבור במערכת אכיפת החוק ובפרקליטות, הרסנית.

ח. גם לו היה מקום להקים מנגנון חלופי לוועדת האיתור, וכפי שנאמר לעיל, לא ברור מדוע היה צורך לעשות זאת ומדוע נמנע היועץ המשפטי לממשלה מלכנס וועדת איתור ולפעול בדרך המלך, ברי שהמנגנון החלופי צריך להיות דומה לוועדת האיתור בגיוון האינטרסים השלטוניים הכלולים בו, ובהיותו גורם ממליץ ולא מכריע.

ט. אין כל היגיון שהמנגנון החלופי לגוף מאוזן שהיועץ המשפטי לממשלה הוא רק אחד מחבריו, יהיה הכרעה בלבדית, פה אחד, של היועץ המשפטי לממשלה, ואפילו לא כהמלצה, אלא כהכרעה, כאשר השר, נבחר הציבור, משמש כחותמת גומי.

8. ניגוד העניינים האישי והמוסדי

א. לא ברור מה הקשר בין חקירותיו של ראש הממשלה לבין יכולתו של שר המשפטים למלא את חובתו על פי דין. ככל והיועץ המשפטי לממשלה סבור שהשר נתון בניגוד עניינים, קיימים מנגנונים חלופיים לטפל בכך, אולם נטילת סמכות או מתן הוראות לרשות מוסמכת, אינם חלק מסל הפתרונות. ראוי שהיועץ המשפטי לממשלה יעיין בהנחיותיו הנוגעות בהתמודדות עם ניגוד עניינים בשירות הציבורי, מבלי להיכנס לתוקפן החוקי ולסמכות למתן הנחיות בעניין שכזה.

ב. הדברים קל וחומר כאשר היועץ המשפטי לממשלה מצוי במקרה זה בניגוד עניינים אישיים ומוסדיים. כל עובד מדינה, באשר הוא, היה רוצה לקבל זכות וטו על האנשים עמם יצטרך לעבוד, אולם שירות המדינה אינו נחלתו הפרטית של איש.

ג. היועץ המשפטי לממשלה, מכח תפקידו, יצטרך לעבוד עם מי שימונה כפרקליט המדינה, ובוודאי שהיה רוצה יכולת השפעה בלעדית על זהותו, אולם לא כך קבע החוק ולא כך קבעה החלטת הממשלה.

ד. קיים חשש למראית עין של ניגוד עניינים, כאשר באורח פלא, ובניגוד לחוק, חוות הדעת המשפטית שהיועץ המשפטי לממשלה מוציא, מעניקה לו אישית, סמכות שהחוק והחלטות הממשלה מנעו ממנו, והנוגעת לסביבת העבודה האישית בה הוא אמור לתפקד בחודשים הקרובים.

ה. כל מערך המינויים בשירות המדינה נועד למנוע השפעה בלעדית שכזו של אדם אחד על הממונים לתפקידים, ובמיוחד לתפקידים בכירים, למעט במקרה של משרת אמון. דווקא יישום קפדני של רוח החוק מחייב שהיועץ המשפטי לממשלה יצמצם למינימום את מעורבותו בשאלת זהותו של פרקליט המדינה.

ו. העובדה שהיועץ המשפטי לממשלה יכהן, מכח תפקידו, גם כחבר בוועדת האיתור לפרקליט המדינה הקבוע, שצפויה להיות מוקמת בקרוב, עלולה להעמיד אותו בחשש ממשי למשוא פנים, ולייצר פגיעה במראית פני הצדק לכל מועמד שיגיע

לוועדת האיתור, כאשר הוא יודע כי מי שמכהן בתפקיד הזמני, נבחר לכך אישית על ידי יו"ר וועדת האיתור, באופן בלבדי.

ז. במאמר מוסגר יש לציין כי מתקיימים מספר הליכים משפטיים הנוגעים גם ליועץ המשפטי לממשלה באופן אישי, ועל כן, וגם בשל כך, היה ראוי שיימנע מקביעה חד משמעית לגבי זהותו של פרקליט המדינה, שמכח תפקידו ייתכן ויידרש גם לעיסוק בתיקים אלה, לרבות דיונים המתנהלים בנושא צווי איסור פרסום על חומרים הנוגעים ליועץ המשפטי לממשלה.

9. מתחם הסבירות הבלתי סביר

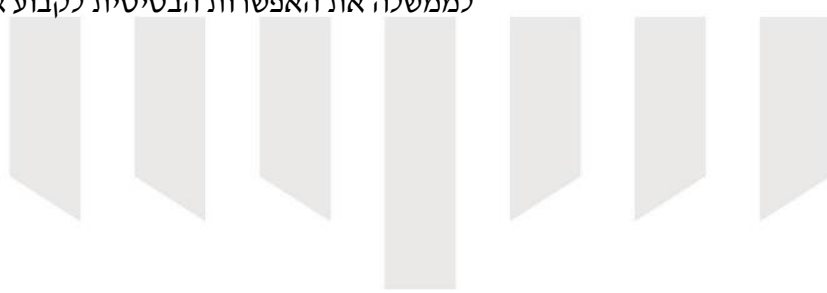
א. גם אם היה מקום לטענה כי היועץ המשפטי לממשלה אמור לשרטט עבור הרשות המנהלית את מתחם הסבירות לקבלת ההחלטה המנהלית, הרי **שהקביעה כי בכל הפרקליטות כולה יש רק מועמד אחד שמינויו כלול במתחם הסבירות**, וכל מועמד אחר שימונה הינו בלתי סביר, מהווה קביעה בלתי סבירה כשלעצמה.

ב. כאמור, בית המשפט העליון פסק בעבר שמתחם הסבירות של גורם הממנה מינויים זמניים בתקופת בחירות הוא רחב במיוחד, וקביעה של מתחם סבירות כה צר, אינה עולה בקנה אחד עם פסיקת בית המשפט העליון או עם השכל הישר.

ג. הקווים המנחים המופיעים בחוות הדעת של היועץ המשפטי לממשלה, בדבר ניסיון רלוונטי ותנאי כשירות, בהחלט יכולים לשמש כשרטוט של מתחם הסבירות, ולא נראה שיש מי שיחלוק על כך, אולם קביעה פרסונלית של זהותו של המתמנה וקביעה משפטית שכל אדם אחר הוא בלתי סביר, מהווה שימוש לרעה במושג הסבירות ופגיעה באמון הציבור במוסד היועץ המשפטי לממשלה וחוות הדעת שלו.

ד. בנסיבות העניין, ובשל כך שמדובר באדם שתפקידו לייצג את המדינה בפני ערכאות משפטיות שונות, הסיכוי שבית המשפט העליון יתערב בזהות הממונה קטנה בהרבה, שכן הדבר יהווה התנגשות חזיתית בעקרון הפרדת הרשויות.

ה. ממשלת ישראל איננה פסול דין ואיננה חסויה, אשר על כן אין כל הצדקה שהיועץ המשפטי לממשלה או בית המשפט העליון ימנו עבורה פרקליט ללא שתהיה לממשלה את האפשרות הבסיסית לקבוע את זהות הפרקליט.

- א. כהונת פרקליט המדינה מסתיימת ביום 16.12.2019.
- ב. על פי החוק, הסמכות למינוי ממלא מקום זמני נתונה ביד שר המשפטים, בהתייעצות עם נציב שירות המדינה.
- ג. דרך המלך למינוי פרקליט מדינה קבוע מערבת בתוכה מגוון אינטרסים, והיועץ המשפטי לממשלה איננו מחזיק בזכות וטו על זהותו.
- ד. אין הצדקה שבמינוי זמני תתבצע חריגה הן מהוראות החוק והן מתכליותיו השונות, והיועץ המשפטי לממשלה יקבל את הזכות הבלעדית לקבוע את זהות פרקליט המדינה.
- ה. כללי המשפט המנהלי, והפסיקה הנוגעת למינויים זמניים בתקופת בחירות מותירים שיקול דעת רחב בידו של שר המשפטים, והגבלתו על ידי היועץ המשפטי לממשלה, ובמיוחד באמצעות מתחם סבירות צר הכולל בתוכו אדם אחד, מהווה כשלעצמה פעולה המנוגדת לעקרון החוקיות, לאיסור על מתן הוראות לרשות מוסמכת, ומובילה לתוצאה בלתי סבירה.
- ו. כל זאת גם בהתעלם מניגוד העניינים האישי והמוסדי של היועץ המשפטי לממשלה, שאמור למנוע ממנו לעסוק, ובוודאי בדרך שכזו, בשאלת זהותו של פרקליט המדינה הזמני.
- ז. אשר על כן, על שר המשפטים לפעול למינוי פרקליט מדינה זמני, בהתייעצות עם נציב שירות המדינה, בהתאם למיטב שיקול דעתו, וללא קבלת הוראות ותכתיבים מאיש, לרבות מהיועץ המשפטי לממשלה.

עו"ד שמחה דן רוטמן

יועץ משפטי, התנועה למשילות ודמוקרטיה

